

ת"פ 12253/12/13 - מדינת ישראל נגד עמאד אבו סאפי, פאדי אבו סאפי-נדון, נור אבו סאפי-נדון

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 12253-12-13 מדינת ישראל נ' אבו סאפי ואח' בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד עמיחי רוזה

המאשימה

נגד

1. עמאד אבו סאפי ע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי מהסניגוריה הציבורית
2. פאדי אבו סאפי-נדון
3. נור אבו סאפי-נדון

הנאשמים

הכרעת דין

(בעניינו של נאשם 1 בלבד)

1. החלטתי לזכות את הנאשם 1 מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - ולהלן נימוקי.
2. כנגד נאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
על פי כתב האישום, הנאשם הינו אחיהם של זיאד אבו סאפי (להלן: "**זיאד**") ועדנאן אבו סאפי (להלן: "**עדנאן**"), ו**נאשמים 2 ו-3** וראלב אבו סאפי (להלן: "**ראלב**") הם בניו.
מוחמד בן זיאד אבו-סאפי הינו בנו של זיאד (להלן: "**מוחמד**") והמתלונן מוחמד בן עדנאן אבו סאפי הינו בנו של עדנאן (להלן: "**המתלונן**").
ראלב מתגורר בביתו בקלנסאוה שנמצא באותו מתחם עם בתיהם של הנאשמים (להלן: "**הבית**").
במועד הרלוונטי, נוצר סכסוך בין נאשמים 1 ו-2 לבין המתלונן ומוחמד על רקע קבוצות כדורגל בהן שיחקו.

על פי המפורט באישום הראשון, ביום **11.1.13** ישבו המתלונן, מוחמד, זיאד וראלב בחצר הבית, ובהמשך הגיע

עמוד 1

למקום נאשם 2 ואמר לזייד "דוד, תגיד להם שיש להם שתי דקות ואם לא יהיה פה רצח".

בתגובה אמר מוחמד לנאשם 2 כי הם יושבים בחצר של ראלב.

בסמוך לכך, יצאו הנאשמים 1 ו-3 מבתייהם למשמע הוויכוח והגיעו לחצר, או אז תפס נאשם 2 בכיסא ברזל והשליכו לכיוון המתלון, הכיסא פגע ברכבו של המתלון שעמד בסמוך אליו, וכתוצאה מכך התנפצה השמשה הקדמית של הרכב ופיסת זכוכית משמשה פגעה בכף ידו הימנית של המתלון וגרמה לפציעתו.

בנסיבות אלה, אמר הנאשם למתלון ולמוחמד כי 'יפרק אותם אם יבואו לבית'.

בכל הנוגע לאישום השני - הרי שזה יוחס לנאשם 3 בלבד.

3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו. לטענתו - בזמן התרחשות האירוע נשוא האישום הראשון -ישן בביתו והתעורר למשמע צעקות, יצא והגיע למקום דקות ספורות טרם סיומו של האירוע, וכן הכחיש כי איים על המתלון.

נאשמים 2 ו-3 הודו בכתבי אישום מתוקנים במסגרת הסדרי טיעון, ונדונו זה מכבר בבימ"ש זה.

4. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-שיר קוזמה (עמ' 6-7 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2-מוחמד בן עדנאן אבו סאפי - "המתלון" (עמ' 8-18 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-ראלב אבו סאפי (עמ' 20-24 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4- מוחמד זייד סאפי - "מוחמד" (עמ' 26-31 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5-זייד סאפי - "זייד" (עמ' 32-34 לפרוטוקול)

מטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 27-39 לפרוטוקולים מיום 12.1.16 ו-18.4.16).

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות והעדויות בתיק שבפניי הגעתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום בעניינו של הנאשם מעל לכל ספק סביר.

בתיק שבפניי מדובר בארבעה עדי תביעה והנאשם, כולם בני משפחה אחת (ע"ת/2-ע"ת/5; ע"ה/1), שמעדותם עולה כי עובר לאירוע היו מצויים בסכסוכים שונים עם נאשמים 1 ו-2, בעטיים היה קיים מתח בין הצדדים ויחסיהם עמם- עכורים (עמ' 27 ש' 1-3; עמ' 33 ש' 19-26; עמ' 8 ש' 28-29, ש' 33; עמ' 33 ש' 19-26; **נ/3** ש' 10; **נ/5** ש' 5, ש' 15-16; **נ/1** ש' 8-9; **נ/7** ש' 20; **נ/6** ש' 20; **נ/2** ש' 22-23).

אין חולק כי ביום האירוע, ישב המתלון ביחד עם בני דודו ראלב ומוחמד ודודו זיאד, בחצר שליד ביתו של ראלב (עמ' 8 ש' 17; עמ' 20 ש' 11-12; עמ' 26 ש' 17-18), כל זאת במתחם בתים משותף בו מתגוררים בני המשפחה השונים, ובו לכל אחד חצר פרטית וכניסה נפרדת (עמ' 8 ש' 19, ש' 31).

מגרסת המתלון עולה כי ביום האירוע, התקשר אליו דודו זיאד והזמין לשבת עמם בחצר ביתו של ראלב (פרו' עמ' 8 ש' 11-16), ולמרות שהיחס לשבת בחצר הבית בשל המתח בינם לבין הנאשמים 1 ו-2, הגיע לבסוף וחבר אליהם (**נ/1** ש' 4-8, ש' 27-28).

עוד אין חולק כי בעודם יושבים, הגיע למקום **נאשם 2**, ניגש לזיאד ואמר לו שיגיד למתלון ולמוחמד ש"יש להם שתי דקות לעזוב את המקום ולעוף משם אחרת יהיה פה רצח" (**נ/1** ש' 12-13; פרו' עמ' 8 ש' 22-26; עמ' 22 ש' 26-31), כפי שעולה מעדותם של כל עדי התביעה וכפי שהודה נאשם 2 עצמו במסגרת הסדר הטיעון בעניינו בתיק.

אליבא המתלון ומוחמד, בתחילה משהגיע הנאשם לבית וראה אותם יושבים ביחד עם ראלב בחצר, לא אמר להם דבר, ונכנס לביתו (עמ' 30 ש' 23-26; **נ/5** ש' 6-7; **נ/1** ש' 10-11).

עם זאת, אליבא המתלון העובדה לפיה זמן קצר לאחר מכן הגיע נאשם 2 למקום, למרות שהיה במשחק כדורגל, מעידה כי הנאשם הוא שיזם את האירוע בכך שמיהר להתקשר ולהזעיק את נאשם 2 למקום (עמ' 17 ש' 20-21, ש' 24-29; **נ/1** ש' 10-12).

המתלון ומוחמד מעידים כי רק לאחר הגעתו האמורה של נאשם 2 למקום, כשהחלו הצעקות והמהומה - יצא הנאשם מהבית, החל לקלל ולאיים עליהם (עמ' 30 ש' 29-30; **נ/5** ש' 8-11; **נ/1** ש' 16).

הגם שמגרסתם של מוחמד, ראלב, הנאשם והמתלון עולה כי לא היו בקשר עם נאשמים 1 ו-2 ושררו ביניהם יחסי "שכנות קרה" ומתח מסיבות שונות (עמ' 27 ש' 1-3; 29 ש' 13-17; עמ' 27 ש' 13-18; **נ/2** ש' 12-15; עמ' 10 ש' 12-16; **נ/1** ש' 22-23, ש' 25), עדיין למשמע האיום ברצח מפי נאשם 2- היו בהלם (עמ' 9 ש' 1-3; עמ' 32 ש' 28-29).

בנסיבות אלה מעידים המתלון ושלושת עדי התביעה הנוספים כי נאשם 2 גרם למהומה בכך שתפס בכיסא ברזל בחצר, זרק אותו לעבר רכבו של המתלון וניפץ את השמשה (עמ' 9 ש' 4, ש' 20), ואף פצע את המתלון כשאחד הרסיסים פגע בידו (**נ/2** ש' 5-6, **נ/1** ש' 15-16, ש' 30; **נ/1** ש' 14-15).

מעדותו של **ראלב** ממנה עולה תיאור דומה לפיו בשלב מסוים לאחר שישבו בחצר, עלה לביתו להתקלח (נ/3 ש' 2-4), שמע צעקות מהחצר, ירד למטה וראה מהומה בה כולם צועקים (נ/3 ש' 5-6; עמ' 20 ש' 14-16), ובכלל זה- ראה את נאשם 2 משליך כיסא כל רכבו של המתלון (נ/3 ש' 5-6; נ/4 ש' 10; עמ' 20 ש' 16-17; עמ' 22 ש' 26-31).

אליבא המתלון - הנאשם שבינתיים יצא מביתו, החל לקלל ולאיים אימים רבים, ובכלל זה- "**אני אפרק אתכם**" "**אני אוריד לכם את הרגליים**" ו"**אתם לא תבואו לפה**" (עמ' 9 ש' 5-10), ואף חזר על כך ש"פרק אותם" (עמ' 9 ש' 10-11), כל זאת בנוכחותם של מוחמד, זיאד, וראלב (עמ' 9 ש' 20) ותוך שהוא מפנה את האימים כלפיו, וכלפי מוחמד (עמ' 15 ש' 15).

הגם שהמתלון שולל תקיפה פיזית מצד הנאשם, טען בעדותו כי האחרון הגיע בכוונה לתקוף אותו, כמו גם את זיאד ומוחמד (עמ' 14 ש' 28-33), אולם כיוון שאנשים שנכחו במקום חסמו את הנאשם- לא הגיע אליהם (עמ' 9 ש' 15-16; עמ' 11 ש' 27-29; עמ' 14 ש' 10-12).

ייאמר כבר כעת, כי דברים אלה בעדותו של המתלון לא הובאו בהודעתו במשטרה, אלא רק בבימ"ש כעבור שנתיים מהאירוע (עמ' 12 ש' 1-2, ש' 6-9).

לא זו בלבד שהדברים לא נאמרו בהודעתו המאושרת בחתימת ידו (עמ' 12 ש' 10-11, ש' 17), אלא שסותרים את תשובתו במשטרה לפיה כשנשאל במפורש האם הנאשם עשה לו משהו נוסף מלבד לאיים עליו- שלל זאת באומרו "**לא עשה לי כלום יותר אני התרחקתי**" (נ/1 ש' 20). יתרה מכך, גרסה זו אף לא מקבלת כל חיזוק בגרסאותיהם של זיאד ו/או מוחמד.

בנקודה זו סותר עצמו המתלון כאשר מחד גיסא- מעיד כי הנאשם איים בשפה העברית (עמ' 15 ש' 29), ומאידך- מעיד כי דיבר בערבית ואף השתמש במילים רבות בעלות משמעות דומה (עמ' 15 ש' 30-33).

משנשאל לפרש הסתירה בדבריו, העיד המתלון כי הנאשם דיבר בערבית ובעברית גם יחד כאשר את המילים "אני אפרק אתכם" אמר בערבית, ובערבית אמר מילים רבות שמשמעותן דומה לתוכנו של איום זה (עמ' 16 ש' 1-3).

יש לציין כי גם הסבר זה נסתר בהמשך עדותו כאשר טוען כי לא זוכר אם הנאשם דיבר בערבית וערבית, ואינו זוכר את המילים המדויקות שמהותן הייתה "לפרק" (עמ' 16 ש' 11-14, ש' 16).

באופן זה אף מסביר המתלון מדוע נוכחים אחרים באירוע אינם נוקבים במילים אלה במדויק אלא זוכרים את מהותו של האיום- כגון: "לשבור את הרגליים" "לשבור את הצוואר" או "ארצח אותך" שדומות במהותן בערבית למילה "לפרק אותך"- היינו לקחת חיים (עמ' 16 ש' 17-22, ש' 25-29; עמ' 17 ש' 5).

נוכח הסתירות האמורות, המתלון דבק בגרסתו במשטרה, הואיל ונגבתה בסמוך לאירוע (נ/1 ש' 18) בניגוד

לגרסתו מעל הדוכן העדים (עמ' 16 ש' 22-24; עמ' 17 ש' 11, ש' 2-1, ש' 18-19), והסביר את הפער בין שלל הביטויים המאיימים עליהם העיד בבימ"ש לעומת הביטוי המאיים היחיד אותו מסר במשטרה בכך שהגם שפרט את המילים השונות שאמר הנאשם בעברית -הסתפק החוקר במילים "אני אפרק אותך" בשל היותן כולן בעלות מהות דומה (עמ' 16 ש' 31).

לאור האמור, התרחק המתלונן מהמקום, והזעיק משטרה (עמ' 9 ש' 22-24, ש' 31-33; **נ/1** ש' 20).

בנוסף, המתלונן סותר עצמו בכך ש מחד גיסא העיד כי ההתנהלות באירוע הייתה אלימה ועל כן לא ניתן לעקוב אחרי כל מילה שנאמרה (עמ' 15 ש' 1-2), ומאידך- עמד על כך שהנאשם אמר להם "אני אפרק אתכם" ושלל כל אפשרות כי הדברים נאמרו ע"י אחר מהנוכחים (עמ' 15 ש' 3-5).

יש לציין כי המתלונן שולל כי האיום נאמר ע"י נאשם 2 הואיל ובשלב זה עמד נאשם 2 בקרבת רכבו של המתלונן וזרק כיסא לעבר שמשת הרכב (**ת/2-3**; עמ' 15 ש' 7-8) בעוד שהנאשם עמד במרחק של 3-4 מטרים בסמוך אליו וצעק (עמ' 15 ש' 9-13).

גרסה זו של המתלונן לפיה סותר עצמו הן לעניין תוכן הדברים ששמע מהנאשם והן לעניין אופן אמירתם, מפחיתים במידה ניכרת ממשקל גרסתו.

לא זו בלבד שאיני נותנת אמון בגרסת המתלונן בכל הנוגע לייחוס הביטוי המאיים האמור לנאשם, הן לאור הפער הנ"ל בגרסאותיו במשטרה ובימ"ש, והן נוכח היותו בעל מניע פסול נוכח הסכסוך הקשה בינו לבין הנאשם, אלא שגרסתו זו אף אינה מתיישבת עם עדותם של יתר הנוכחים באירוע.

בניגוד לגרסת המתלונן, שולל ראלב בעדותו ששמע את הנאשם אומר למתלונן ש"**יפרק אותם**" (עמ' 24 ש' 13-16), אולם מעיד ששמע את הנאשם אומר ש"**אם יבואו מוחמד והמתלונן יהיה יותר גרוע**" (**נ/4** ש' 11-12; עמ' 20 ש' 16-17, ש' 21-26), באופן המוכחש ע"י הנאשם (עמ' 36 ש' 9-11), וכי "**כל פעם שתובאו יהיה כאן בלגן**" (**נ/3** ש' 7; עמ' 23 ש' 2-3, ש' 15).

יתרה מכך, בחינת עדותו של ראלב מעלה תהיה בכל הנוגע לשאלה האם דבריו הנ"ל של הנאשם כפי ששמע אותם ראלב מהווים איום בפני עצמם, אם לאו.

בבימ"ש מאשר ראלב את גרסתו הנ"ל במשטרה (עמ' 20 ש' 20; עמ' 22 ש' 13, ש' 5-11; עמ' 23 ש' 1), ונוכח הכחשת הנאשם שאיים על מאן דהוא באירוע -מתקש ראלב כי הנאשם אמר את הדברים אותם ייחס לו במשטרה, מהם משתמע כי תפס אותם כבעלי תוכן מאיים (עמ' 21 ש' 28-31).

עם זאת, בהמשך עדותו ראלב טוען כי הם אינם מהווים איום, ונותן להם פרשנות של התרעה מפני העתיד לבוא (עמ' 23 ש' 27; עמ' 24 ש' 3-4) בשל התנהגותו הצפויה של נאשם 2 (עמ' 23 ש' 29).

יש לציין כי פרשנות זו של ראלב אינה מתיישבת עם גרסת המתלונן לפיה דובר באיומים על חייו (יהיה תוכנם אשר יהיה).

לדידו של המתלונן- הגם שהנאשם מוכר לו בהתנהגותו האלימה (עמ' 12 ש' 29-31; עמ' 13 ש' 1-3, ש' 13-14), הייתה זו הפעם הראשונה שהפנה אלימות מילולית כלפיו, היא יצרה אצלו פחד מהנאשם בסיטואציה שנוצרה (עמ' 9 ש' 13; עמ' 14 ש' 4), ולראיה- בזמן שחלף מהאירוע- נמנע מלהתקרב לביתו של ראלב (עמ' 9 ש' 26-27, ש' 29; עמ' 18 ש' 1-7), כפי שאף אישר הנאשם בעדותו (עמ' 35 ש' 29).

יש לציין כי מוחמד לעומתו, לא נרתע מהתנהלות הנאשם באירוע והמשיך לבקר את ראלב אף לאחר האירוע (עמ' 26 ש' 24-27; עמ' 28 ש' 3-4).

בכל הנוגע לעדותו של **מוחמד** ייאמר כי בבימ"ש ניכר שאינו מעוניין להעיד כנגד מי מהמעורבים על מנת לא לפגוע בהליך "סולחה" הנערך בין בני המשפחה, ובעיקר- כנגד הנאשם (עמ' 26 ש' 16; עמ' 27 ש' 11-17, ש' 25; עמ' 29 ש' 10; עמ' 31 ש' 22-26).

בדומה לגרסתו של המתלונן - מעיד מוחמד כי בעת שישבו ביחד, עבר הנאשם ונכנס לביתו, ואילו כעבור 10-15 דקות הגיע למקום נאשם 2, יצא מרכבו ואיים על זיאד כי מתעתד לחזור עוד שתי דקות וירצח את מי שעדיין יהיה במקום (עמ' 26 ש' 18-20).

לדידו בשלב זה יצא הנאשם מהבית ונאשם 2 תפס כיסא, ניסה לתקוף, ושבר באמצעותו את שמשת הרכב (ת/2-3; נ/5 ש' 9-10; נ/6 ש' 10-11), תוך שהוא והנאשם מקללים ועשרות בני המשפחה המתגוררים במקום החלו להתאסף סביב (פרו' עמ' 26 ש' 21-23; עמ' 27 ש' 7-10).

בעדותו בבימ"ש, מחזק מוחמד את גרסתו של המתלונן לאיום ששמע מהנאשם, וטוען כי לאחר שהנאשם שבר את הנרגילה שהייתה במקום - איים עליהם באומרו "**עופו מפה אני אהרוג אתכם, אני אפרק אתכם**" כיוון שנוכחותם היוותה פרובוקציה (עמ' 27 ש' 26-30; עמ' 28 ש' 1-2).

בהתאם לגרסת המתלונן, גם מוחמד מעיד כי האמירה לפיה "פרק אותם" דומה בתוכנה ובמהותה לכך ש"הרוג אותם" (עמ' 29 ש' 20-22, ש' 28-33; עמ' 27 ש' 26-30), ואף מוחמד אינו זוכר באיזו שפה דיבר הנאשם (עמ' 30 ש' 13-15).

עם זאת, מוחמד מכחיש את גרסת המתלונן לפיה שמע את הנאשם אומר כי "יוריד להם את הרגליים" (עמ' 30 ש' 20-21) וכן שולל ששמע את הנאשם מתבטא באופן ממנו השתמע כי "ישבור רגליים" או "ישבור צוואר" (עמ' 31 ש' 5-7).

בחנית גרסתו במשטרה של מוחמד מעלה כי שמע את הנאשם מאיים בעיצומה של המהומה "**אם תבואו לפה אני יהרוג אותכם**" (כך במקור- נ.ב.) " (נ/5 ש' 11), מבלי להזכיר את המילה "פרק" המופיעה בגרסת

המתלונן.

משנשאל לפרש ההבדל בגרסאות העדיף מוחמד את גרסתו במשטרה (עמ' 29 ש' 1-7; עמ' 30 ש' 1-2), כאשר כיום זוכר את מהותם של הדברים שנאמרו לפיהם "יפרק" או "יהרוג" אותם (עמ' 27 ש' 26-30).

ייתכן, כי שינוי הגרסה ע"י מוחמד בבימ"ש, באופן שמתאים מילולית במדויק לגרסת המתלונן במשטרה (ובבימ"ש) מעלה חשש ממשי לתיאום גרסאות בין השניים, המתגבר נוכח יחסיהם המתוחים ורעועים ממילא עם הנאשם, ונוכח העובדה כי זיאת וראלב שוללים זאת מכל וכל.

בנסיבות אלה, ונוכח גרסת הנאשם שתובא להלן, לא הוכח בפניי במידה הנדרשת בפלילים כי הנאשם איים בהתאם למיוחס לו בכתב האישום, או בכל דרך אחרת.

היחסים המתוחים בין הצדדים, על רקע סכסוכים קשים ביניהם בד בבד עם היותם מתגוררים בשכנות- גם אם אינם שומטים את הקרקע מתחת למהימנות המתלונן מעצם קיומם, הרי שיש בהם כדי לעורר חשש ממשי בדבר "אצבע קלה על ההדק" בכל הנוגע להפללת הנאשם בהתנהגות מאיימת כלפיהם (עמ' 10 ש' 4-5).

יש לציין כי אינדיקציות להתנהגות אלימה בעבר עלו הן בעניינו של המתלונן והן בעניינו של הנאשם (נ/8; עמ' 11 ש' 12-21; עמ' 13 ש' 1-3, עמ' 4-7; עמ' 15 ש' 20-21), אולם באירוע ניכר כי התנהגותו של הנאשם הייתה אלימה מזו של המתלונן שאלבא דכולא עלמא- לא אמר ו/או עשה דבר במהלך האירוע כולו, כפי שעולה מעדותו (עמ' 12 ש' 18-22; עמ' 15 ש' 18), ומעדותם של מוחמד (עמ' 31 ש' 8-21) ושל הנאשם עצמו (עמ' 28 ש' 24-25).

בעוד שלגבי התנהגותו האלימה, פיזית ומילולית, של נאשם 2 באירוע אין מחלוקת (עמ' 11 ש' 23, ש' 27-29), הרי שקיים ספק בדבר התנהלותו של הנאשם.

בנסיבות אלה, הריני מעדיפה את גרסת הנאשם לקרות האירועים, על פני זו של המתלונן ומוחמד, שלטענתם הנאשם פעל לליבויו האש, במקום להפריד בין הניצים, ולהרגיע את הרוחות (עמ' 14 ש' 21-27).

בנסיבות אלה, אף גרסתו של מוחמד הותירה רושם בלתי אמין, מקום בו מודה כי מצוי בקשרי ידידות עם המתלונן ויחסיהם טובים, ואף יודע שהמתלונן העיד בבימ"ש, אך מקפיד להדגיש כי לא שוחחו על העדות ואינו מודע לתוכן עדותו של המתלונן (עמ' 28 ש' 14, ש' 20-22), עובדה תמוהה נוכח שינוי גרסתו בבימ"ש בה לפתע מצוין כי הנאשם אמר "שיפרק אותם" בהתאם לגרסת המתלונן במשטרה.

כמו כן - העובדה לפיה מוחמד שולל בעדותו חלקים אחרים בגרסת המתלונן, כגון כי שמע איום מפי הנאשם שעניינו "שבירת רגליים" וכיו"ב - מעיד כי המתלונן ביקש להרחיב את היריעה מעבר לנדרש, ולהגזים בעדותו.

עם זאת, לא נעלם מעיני כי עדותו ניתנה במשורה, מבלי לעבות את להגזים בתיאוריו, וזאת בעיקר נוכח העובדה כי ביקש להימנע ממתן עדות נגד הנאשם, עמו מצוי כיום בהליכי "סולחה" (עמ' 27 ש' 1-3). כך למשל מקפיד מוחמד לציין כי בעת שהגיע הנאשם בתחילה למקום וראה אותם- נכנס לביתו מבלי לעשות או לומר דבר (עמ' 30 ש' 23-26) ואינו טוען כי הנאשם ניסה לתקוף את המתלונן בהתאם לגרסת המתלונן בבימ"ש.

יש לציין כי גרסת המתלונן אינה נתמכת אף בעדותו של **ראלב**, והגם שהינו בנו של הנאשם הרי שאין חולק כי גם יחסיו עמו היו רעועים מאוד וקשים (נ/3 ש' 12; נ/1 ש' 8-9; עמ' 8 ש' 28-29, ש' 33), ורק כיום יחסיהם השתפרו (עמ' 20 ש' 4-7, ש' 9).

ראלב אינו מחד ומעיד אף אודות פרטים לרעת הנאשם - אודות הסכסוך עם המתלונן ומוחמד (עמ' 21 ש' 1-4, ש' 6-7), מאשר כי הנאשם ביקש ממנו שלא להביאם לבית בעטיו של הסכסוך (עמ' 21 ש' 19), ומודה כאמור ביחסיו העכורים שלו עם הנאשם ונאשם 2 (עמ' 20 ש' 4-7, ש' 9; עמ' 21 ש' 15-16), למרות היותם אביו ואחיו (בהתאמה).

לא זו בלבד שראלב שולל את האיום לו טוען המתלונן, אלא אף לדברים ששמע מפי הנאשם באירוע - נותן פרשנות שאינה בעלת אופי מאיים כי אם עניינם התראה מפני העתיד לבוא (עמ' 23 ש' 27) או אזהרה (עמ' 22 ש' 1-2).

יש לציין כי עדותו של ראלב אינה חפה מסתירות.

כך למשל בנקודה מהותית בתיק סותר עצמו בכך שמחד מעיד כי בעת פרוץ המהומה היה בביתו וירד רק לאחר ששמע צעקות, אולם מאידך- מעיד כי שמע את נאשם 2 אומר שאם יבואו יהיה רצח (נ/3 ש' 6) אמירה שהתרחשה בראשית האירוע והיא שהובילה למהומה, ואף ראה אותו זורק כיסא (עמ' 22 ש' 26-31)- שתי פעולות שהתרחשו באופן תכוף בראשית האירוע, וככל שהיה בביתו- לא יכול להיות עד להן.

חוסר היגיון זה מתחדד נוכח העובדה לפיה ראלב לא זכר את האיום ברצח הנ"ל מפי נאשם 2 אלא רק לאחר ריענון זיכרון (עמ' 20 ש' 22), באופן שאינו סביר ואינו מתיישב עם ניסיון החיים - כיצד לא נצרב בזיכרונו איום ברצח (!) (עמ' 22 ש' 16-21).

כל זאת מעלה את הסבירות לכך שלמעשה לא שמע את דברי נאשם 2 בעת האירוע אלא רק בדיעבד מכלי שני של הנוכחים במקום.

זאת ועוד, בניגוד לעדותם של המתלונן ומוחמד, ובהתאם לעדותו של ראלב, אף **זיאד** אינו מוסר בהודעתו במשטרה דבר אודות איומים מצד הנאשם (נ/7), אישר בבימ"ש את גרסתו במשטרה, וחזר והעיד כי אינו זוכר משהו מיוחד ששמע מפי הנאשם באירוע (עמ' 34 ש' 3-4, ש' 15).

מעדותו של זיאד עולה כי בעת שישב אצל ראלב, ביחד עם מוחמד (בנו) והמתלונן (נ/5 ש' 3-5), הגיע למקום

נאשם 2, ירד מרכבו ואמר לו בערבית "דוד, אם האוטו של המתלונן לא יוצא מפה תוך שתי דקות, יהיה רצח" (עמ' 32 ש' 23-26; נ/7 ש' 4-9; נ/5 ש' 6-7).

מיד לאחר מכן העיד זיאד כי החלה מהומה וחילופי צעקות בין הצדדים (עמ' 32 ש' 27-31), נאשם 2 זרק כיסאות, והנאשם הגיע למקום ושבר את הנרגילה שלהם (עמ' 33 ש' 1-3; נ/7 ש' 9-10, ש' 11-12).

במעמד זה תיאר זיאד כי נאשמים 1 ו-2 קיללו וצעקו כיוון שלא רצו בנכחותם של המתלונן ומוחמד במקום (עמ' 33 ש' 5-10), והנאשם הטיח כלפיהם דברים דוגמת "אל תבואו לפה" "לא רוצה לראות אתכם פה" וכיו"ב (עמ' 33 ש' 12-13).

עם זאת, כנ"ל, עד זה לא שמע כל איום מפי הנאשם (נ/7; עמ' 34 ש' 3-4, ש' 15).

למען הסר ספק יובהר כי בדומה לראלב - אף זיאד מעיד אודות מערכת יחסים עכורה עם הנאשם בעת הרלוונטית, כפי שמעיד גם הנאשם (עמ' 37 ש' 29-32), בה חל שיפור בעת האחרונה.

לא התרשמתי כי ראלב וזיאד מבקשים למזער מחלקו של הנאשם בשל שיפור יחסיהם עמו, הואיל ואף בגרסתם במשטרה, מיד לאחר האירוע (נ/7) לא ייחסו לנאשם כל אמירה מאיימת (עמ' 33 ש' 15, ש' 19-26).

בנסיבות אלה, הריני מעדיפה את גרסתם של ראלב וזיאד על פני זו של מוחמד והמתלונן.

בנוסף, נוכח מערך היחסים השביר, המורכב והעדין בין הנאשם למתלונן ומוחמד, לצד העובדה ראלב וזיאד אינם תומכים בגרסתם, ואף מוחמד - תומך בגרסת המתלונן רק בבימ"ש, הרי שמצאתי כי אין תשתית ראייתית מספיקה להרשעת הנאשם.

גרסת הנאשם

בגרסתו, מודה הנאשם כי יחסיו, כמו גם יחסיו של נאשם 2, עם מוחמד והמתלונן אינם טובים, הם אינם מדברים, והיו מצויים בסכסוך מתמשך עובר לאירוע דן (ת/1 ש' 16-18; עמ' 27 ש' 13-18; עמ' 28 ש' 5-9; עמ' 29 ש' 13-17; עמ' 38 ש' 19).

לדבריו, בעטיו של סכסוך זה - ביקש המתלונן לנקום בו באמצעות התלונה דן (עמ' 29 ש' 19-21; עמ' 35 ש' 19-20).

מגרסתו עולה כי ביום האירוע היה במשחק כדורגל ביחד עם נאשם 2, ובעוד האחרון שנשאר במגרש לראות מחצית נוספת של משחק, חזר הנאשם לביתו, ומכאן פער הזמנים התכוף היחסית בין הגעתו לבית לבין זה של נאשם 2 (ת/1 ש' 6-7; עמ' 30 ש' 5-8).

בהגיעו לבית - ראה את ראלב יושב בחצר, ביחד עם המתלונן, מוחמד וזיאד, והנאשם נכנס לביתו ללא אומר

ודברים (עמ' 27 ש' 21-26), כפי שעולה אף מעדותם של עדי התביעה, כשלדבריו- לא רצה לתת להם עילה להביא למעצרו (עמ' 28 ש' 15-16).

לדברי הנאשם, בשלב זה הלך לישון, אולם כעבור כשעה - העירה אותו אשתו בעטיה של המהומה שפרצה בחצר הבית עם הגיעו של נאשם 2 למקום (עמ' 28 ש' 1-2, ש' 17; **ת/1** ש' 8-9).

נוכח הצעקות וההתקהלות של בני משפחה רבים בחצר הבית, יצא הנאשם (עמ' 28 ש' 2-4; עמ' 38 ש' 29), דקות ספורות לפני תום האירוע (עמ' 28 ש' 21-22; **ת/1** ש' 10-11), ובכך מכחיש את עדותו של זיאד לפיה יצא מביתו ביחד עם הגעתו של נאשם 2 למקום (עמ' 38 ש' 10-17).

יש לציין כי גרסה זו של הנאשם, לפיה הגיע בשלהי האירוע, אף נסתרת בגרסתו של ראלב לפיה כשירד מביתו לחצר בעטיין של הצעקות- במהלך האירוע ולא בתומו- כבר היה הנאשם במקום (**נ/3** ש' 17-18).

סתירה זו בדברי הנאשם, אף מתגלעת נוכח עדותו לפיה מחד - מעיד כי בשלב זה כבר הייתה שמשית רכבו של המתלונן מנופצת והכיסאות היו בתפוזרת בחצר והיה עד לכך בדיעבד (עמ' 28 ש' 21-23). הנאשם אף מאשר כי את דברי האיום של נאשם 2 לזיאד- לא שמע בעצמו אלא סופר לו על כך בדיעבד (עמ' 30 ש' 1-3), באופן שמתיישב עם גרסתו לפיה לא היה באירוע בעת זריקת הכיסא, שארע בסמוך לאיומו של נאשם 2, אלא רק בשלב מאוחר יותר.

מאידך- בחקירתו במשטרה העיד כי כשרץ החוצה ראה "**כיסא או שולחן... נזרק באוויר**" (**ת/1** ש' 10) באופן ממנו משתמע כי ראה את נאשם 2 מנפץ את שמשית הרכב בעת המעשה.

יתרה מכך, בעדותו בבימ"ש מכחיש הנאשם את גרסתו במשטרה לפיה נכח בעת זריקת הכיסא באוויר וחוזר על גרסתו בבימ"ש לפיה רק בצאתו מהבית- ראה זכוכית שבורה וכסאות על הרצפה (עמ' 32 ש' 8-9), ומסביר כי בראותו את הכיסאות הפוכים על הרצפה וזכוכית שבורה - הסיק כי הכיסאות נזרקו באוויר (עמ' 32 ש' 18-20).

מהימנותו של הנאשם אף מתערערת במידה מסוימת נוכח ניסיונו לטשטש את מעשיו של נאשם 2, כאשר בחקירתו במשטרה סיפר אודות זריקת הכיסא אולם לא אזכר כל נזק שנגרם כתוצאה מכך, ובכלל זה- פגיעה ברכבו של המתלונן או ניפוצ השמשה (**ת/1** ש' 10-11), כל זאת חרף העובדה כי בבימ"ש העיד אודות שבירת הזכוכית (עמ' 30 ש' 17-18; עמ' 37 ש' 1-5).

יש לציין כי הסברו בבימ"ש לפיו "לא נשאל על כך" (עמ' 30 ש' 9-14, ש' 16) אינו בבחינת הסבר מניח את הדעת בנסיבות אלה.

אליבא הנאשם, לאור היחסים הרעועים בינו ונאשם 2 עם מוחמד והמתלונן, ביקש מראלב מבעוד מועד כי ימנע מלשבת עמם חצר, אלא רק בביתו שלו (**ת/1** ש' 13-14; עמ' 28 ש' 5-9), ומעדותו של הנאשם ניכר כי ראה

בעצם יושבם בחצר הבית- התגרות כלפיו (עמ' 28 ש' 9-12; עמ' 36 ש' 13-18).

בכל הנוגע למתלונן, העיד הנאשם (בהתאם לגרסת המתלונן ועדי התביעה) כי עמד בצד ולא אמר שום מילה- לא כלפיו ולא מי מהאחרים שנכחו במקום (עמ' 28 ש' 24-25; עמ' 35 ש' 14-15), ואילו דווקא מוחמד הוא שהחל לאיים, לקלל ולצעוק "**בגדול ובחזק**" וכי "**היה לו משהו בלבד כמו מתפוצץ 8 שנים זה מוחמד זיאד**" (עמ' 28 ש' 25-30).

יוער כי מדובר בגרסה שלא נזכרה בחקירתו במשטרה.

בחקירתו- לא ייחס למוחמד התנהגות דומיננטית במהלך האירוע, למעט איום כלפי נאשם 2 לאחר תום האירוע (עמ' 30 ש' 19-20; **ת/1** ש' 12-13), המוכחש ע"י מוחמד (**נ/6** ש' 15-18), באופן שמחדד את "שתיקתו" של הנאשם במשטרה בכל הנוגע לדברים שהטיח מוחמד כלפיו לטענתו בבימ"ש (עמ' 30 ש' 21-25), ומבלי שיש בפיו הסבר סביר לכך (עמ' 30 ש' 26-31; עמ' 31 ש' 1-12, ש' 13-17).

בנסיבות אלה, מעיד הנאשם כי שתק במהלך האירוע, היה בהלם, ביקש מנאשם 2 להיכנס פנימה ומיתר הנוכחים- להתפזר לבתיהם (עמ' 33 ש' 5-10; עמ' 31 ש' 19-23; עמ' 32 ש' 1-2), שאף זה לא נאמר במשטרה (עמ' 32 ש' 1-4), ובהמשך ניגש לראלב באומרו לו כי הם לא צריכים לבוא לשם, שכן- זו התוצאה של בואם (עמ' 29 ש' 1-6, ש' 10-12; **ת/1** ש' 21-22).

עם זאת, הנאשם מכחיש נחרצות כי איים על המתלונן ו/או מוחמד (עמ' 38 ש' 27), ובכלל זה מכחיש במפורש כי איים "שיפרק אותם" (**ת/1** ש' 20-21; עמ' 36 ש' 25; עמ' 37 ש' 9-13), ולטענתו כלל לא דיבר איתם-לא באירוע ולא לאחריו (**ת/1** ש' 4; עמ' 29 ש' 14-15; עמ' 31 ש' 29-30; עמ' 32 ש' 11-12; עמ' 33 ש' 15-19).

יש לציין כי הנאשם נמנע מהבאת עדים מטעמו, חרף העובדה כי לטענתו נכחו באירוע כ-30-40 שבני משפחה היכולים לתמוך בגרסתו (עמ' 38 ש' 29-32), ובפרט אחיו עדנאן שלפי הטענה אישר בפניו כי יודע שלא איים באירוע (עמ' 37 ש' 14-21).

הגם שבדין מיום **12.1.16** אכן התייצבו שני עדי הגנה מטעמו של הנאשם שלא נשמעו לבסוף בשל קוצר זמן (פרו' עמ' 34 ש' 1-2), אולם אלה לא הובאו בדיון לאחר מכן, ביום **18.4.16**, בו נשמעה המשך עדותו של הנאשם.

זאת ועוד, בחקירתו במשטרה הנאשם אינו מאזכר את קיומם של אמיר ומתין באירוע, הגם שהוא זיאד מאשרים נוכחותם במקום בבימ"ש (עמ' 32 ש' 23; **נ/7** ש' 24), כיוון שלטענתו לא נשאל לגביהם במשטרה, והיו בכלל בני המשפחה שהגיעו לחצר כתוצאה מהצעקות (עמ' 32 ש' 5-6, ש' 23-26; עמ' 33 ש' 2).

חרף האמור, הריני מעדיפה כאמור את גרסתו של הנאשם, הנתמכת בזו של ראלב וזימד לעניין המיוחס לו בכתב האישום, ולא מצאתי כי היה בתשתית הראייתית שהונחה בפניי כדי לבסס הרשעתו בפלילים.

מחדלי חקירה

הראיות שהובאו בפני ועדותה של החוקרת שיר קוזמה שגבתה את חלקן הארי של ההודעות בתיק זה, ובכלל זה מהמתלון ומהעדים מוחמד וראלב, וכן חקרה את הנאשם (ת/1; עמ' 6 ש' 11-17, ש' 20-21, ש' 22-25), מעלים כי קיימים מחדלי חקירה לא מעטים.

חרף העובדה כי אליבא החוקרת קוזמה וההודעות בתיק עולה כי הנאשם לאחר גביית הודעותיהם של המתלון ושני עדי התביעה (ת/1; נ/5; נ/3; נ/1; עמ' 6 ש' 26-28), לא עומת הנאשם עם הגרסאות השונות לאיומים המיוחסים לו ע"י כל אחד מהעדים, ולמעשה עומת רק עם גרסת המתלון (עמ' 7 ש' 11-15; ת/1 ש' 20).

באופן זה עומת הנאשם עם האמירה "אני אפרק אתכם, אין לכם מה לעשות פה" (נ/1 ש' 18) שייחס לו המתלון, אולם כלל לא הוטחו בו גרסתו של ראלב במשטרה לפיה אמר להם הנאשם "כל פעם שתבואו יהיה כאן בלגן" (נ/3 ש' 7), וגרסתו של מוחמד לפיה אמר להם הנאשם "אם תבואו לפה אני יהרוג אותכם (כך במקור-נב)" (נ/5 ש' 11).

למותר לציין כי בפיה של החוקרת קוזמה לא היה כל הסבר להתנהלות זו, לפיה ביכרה לעמת את הנאשם אך ורק עם דברי המתלון (עמ' 7 ש' 3-10), לא כל שכן- מקום בו מוחמד וראלב אינם תומכים במשטרה בגרסתו, כשלמעשה מדובר בשלוש גרסאות שונות לדברי הנאשם באירוע.

באופן דומה, לא ניתן כל הסבר מטעם החוקרת קוזמה לשאלה מדוע לא בוצעו עימותים בין המעורבים, נוכח שלל הגרסאות אותם הם מעלים, למעט טענתה כי לא היא ניהלה את התיק, וכי החלטה בדבר פעולות חקירה מסורות בידיו של החוקר הממונה על התיק בלבד (עמ' 7 ש' 16-18, ש' 19-20, ש' 21-26, ש' 29-32).

יש לציין כי חרף העובדה כי **ראלב ומוחמד** נוקבים במשטרה בשמו של **טאהר** כמי שהיה עד לאירוע (נ/3 ש' 14; נ/5 ש' 13, ש' 21) ואף מסרו את פרטיו- לא זומן האחרון למשטרה, ולא נגבתה ממנו עדות.

באופן זה לא נחקרה טענתו של המתלון בדבר ניסיון להניאו מהגשת תלונה במשטרה ע"י טאהר, שאיים עליו כי אם יגיש תלונה כנגד הנאשם- יהרוג אותו, איום עליו סיפר אף למוחמד שהעיד על כך (נ/1 ש' 35-36 נ/5 ש' 18).

6. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מצאתי כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר, ועל כן מזכה את הנאשם מהמיוחס לו.

7. זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, במעמד הנוכחים